

vil ikke kunne holde det Standpunkt længe, forsaavidt han vil vedblive at være Kultusminister i Danmark, idet jeg er overbevist om, at den lovgivende Magt her ikke gaar ind paa at stifte et Organ for Folkekirken, før det store Spørgsmaal om Kirkegodset er løst. Der maa ikke fra nogen Side med Rette kunne fremkomme nogenformelt Paastrand om Kirkegodset; de geistlige Embedsmænd maae vide, hvorledes de skulle lønnes, og hvor Meget de skulle have af Statskassen for at udføre deres geistlige Forretninger, før jeg troer, at den danske lovgivende Myndighed gaar ind paa at stifte et Organ for Folkekirken. — Med Hensyn til den foreliggende Sag er det min Mening, at man bør stemme for Lovudkastet usforandret, som det her er forelagt, for derved at komme bort fra den Afvigelse fra Grundlovens Bestemmelse om, at Folkekirken skal ordnes ved Lov, som det for mig er, at man har søgt at ordne den ved kongelig Anordning. Dette er efter min Overbevisning ikke i Harmoni med Grundloven, og for at bringe denne Harmoni tilstede, finder jeg det ønskeligt, at dette Lovforslag bliver til Lov. Vi vide sikkert, at der engang har været et Fleertal i Landstinget for Lovforslaget, og naar vi derfor vedtage det usforandret, kunne vi haabe, at Landstinget igjen hurtigt vil lade det gaae igjennem. Saaledes tør man haabe dog endelig at vinde, hvad der allerede har været Gjenstand for Bestræbelser fra vor Side gjennem 2—3 Aar, og som vi skulle see at faae Ende paa nu. Jeg vil derfor tilraade det ærede Thing at forkaste Ændringsforslagene og at vedtage Lovforslaget usforandret.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Maatte det blot være mig tilladt at ytre, at jeg ved Ordet „Statskirke“, som jeg iøvrigt gjentagne Gange brugte i den Forbindelse: „Folke- og Statskirken“, ikke har villet sige Andet end den Folkekirke, som er omtalt i den Paragraph i Grundloven —

jeg huster ikke Paragraphens Nummer —, der bestemmer, at Folkekirken skal ordnes ved Lov. Andet har jeg ikke meent at ville betegne derved og har altsaa ikke havt ifinde ved mine Ord at stille noget Nytt op, saaledes som den ærede sidste Taler syntes at ville sige, men iøvrigt maa det selvfølgelig være mig forbeholdt at indtage det Standpunkt, som jeg finder rigtigt. Jeg troer ikke, at jeg har sagt mere, end jeg kan staa ved og har været berettiget til at sige, idet jeg har udtalt, at for mit Vedkommende for at fremme denne Sag, hørte det til, som jeg anførte, og naar Repræsentationen og jeg ikke kunne blive enige om dette Punkt, kan Følgen deraf kun være, at jeg ophører at have det Ministerium, som jeg for Dieblirket bestyrer. Jeg kan heller ikke see, at der er nogenformelt Grund til at antage, at jeg ved mine Udtalelser har villet bringe noget andet og fremmed Begreb ind. Spørgsmaalet om min Stilling til Sagen ligger jo ikke i dette Dieblik for til Afgjørelse, men jeg haaber om den foreliggende Sag at have udtalt mig saa tydeligt, at det ærede Thing veed, hvorledes jeg stiller mig til den, Noget, som jeg naturligviis ikke vilde have fundet mig foranlediget til at berøre, naar ikke Grunden dertil var den, at det gjentagne Gange og navnlig af den ærede Ordfører for de oprindelige Forslagsstillere er blevet paaberaabt som et Motiv til at fremme denne Sag i denne Samling, at jeg havde stillet mig til Sagen paa den Maade, som jeg havde gjort. Derfor fandt jeg det rigtigt at gjøre det aldeles tydeligt for det ærede Thing, hvorledes min Stilling til Sagen er.

Tscherning: Jeg forstaaer ikke ganske rigtigt, hvad den ærede Minister meente med, at han forbeholdt sig og ansaae sig berettiget til at forbeholde sig at spørge Folkekirken. For at spørge en Person, maa man kunne finde ham repræsenteret, og jeg gad dog vide, hvor Folkekirken er som en Personlighed. Dersom den ærede Minister siger mig: det er en Ulykke,